

KAPITOLA ČTVRTÁ

KALLIKA

Kallika šla za mámou od zlomeného okraje pryč a vrátila se zpátky na led, kde pozorovala, jak pod jeho povrchem víří dokola bubliny a stíny. Voda za ní šplíchala a ona přemýšlela, co se asi stane s duchy medvědů, když se led roztrhne, místo aby postupně roztál. Spláchně je snad k sobě moře a plavou v něm společně s tuleni?

Chtěla se zeptat mámy, ale vycítila, že není vhodná chvíle. Nisa byla napjatá a ostražitá, přecházela po ledě, a zatímco ho pečlivě kontrolovala, snažila se nízko u sněhu vyčenichat stopy po oblevě. I Taqqiq byl pro jednou v klidu, kráčel za Kallikou a nefňukal, že chce povozit na Nisiných zádech nebo skákat po sněhových vločkách.

Šli celý den, ale po tuleních ani stopy. Nisa jim vysvětlila, že jakmile se led začne lámat, najít dýchací otvory je těžší, protože se tuleni dostanou ve vodě ke vzduchu kdekoliv.

Najednou se zarazila. Kallika zadržela dech. Že by se tady taky začal prolamovat led? Propadnou se snad každým okamžikem do mrazivé vody?

Nisa zavrčela, rozběhla se a s nataženým čenichem uháněla po sněhu vpřed. Kallika a Taqqiq si vyměnili zmatené pohledy a pádili za ní. Nisa se smykem zarazila u malé hromádky sněhu a začala ji očichávat.

Kallika byla zklamaná. Byla to jen obyčejná kupka sněhu. Tady nic k snědku není.

Potom se Nisa vzepjala na zadní a začala do sněhového valu mlátit předními tlapami. Znovu a znovu se vzpínala a předními tlapami se bořila do sněhu. Ke Kalličině překvapení se z hromady sněhu zničehonic vyvalila dvě ochmýřená bílá tulení mláďata. Nisa je rychle zabila a její mláďata se k ní hned seběhla, poděkovala a dala se do jídla.

„To byl tulení Rodný brloh,“ vysvětlila jim Nisa a z nosu jí kapala krev. „Tuleni musí mít mláďata na ledu, a tak zatímco zrovna hledají potravu ve vodě, nechávají je zahrabaná v haldě sněhu.“

Kallika se teď cítila mnohem lépe, když v sobě měla kousky šťavnatého, tučného tuleně. Najednou se zdálo, že bude všechno v pořádku, dokonce i během nebeského žáru. Jejich máma se o ně bude moct postarat tak jako vždycky.

Taqqiq odpálil tlapkou tulení ploutev, která přeletěla nad sněhem rovnou do tlapek Kalliky. Vesele mu ji odpálila zpátky a šťastní i sytí se za ní chvilku honili dokola.

„Přestaňte,“ zavolala na ně Nisa. „Projevte kořisti trochu úcty, drobečkové. Vzpomeňte si, že nám byla seslána samotnými duchy ledu.“

A zatímco k nim promlouvala, objevili se u nejbližšího sněhového valu dva mladí medvědi. Byli staří alespoň jedno období nebeského sněhu a nebeského žáru a nejmíň dvakrát větší než Kallika a Taqqiq. Vycenili tesáky a vyrazili k mrtvým tuleňům z kopce dolů.

Nisa se vyřítila za mláďaty. „Honem!“ přikázala jim. „Možná to nejsou jediní medvědi, kteří tuhle kořist zavětřili.“

Všichni tři se dali zmrzlou krajinou na úprk. V jednu chvíli zvedla Nisa hlavu a varovně zařvala – od východu k nim přicházel další zavalitý medvěd. Změnili směr, aby se mu vyhnuli. Strach i vzrušení dodaly Kallice novou sílu do nohou a už se ani moc nebála. Věděla, že je u mámy a bratra v bezpečí, a taky zbožňovala vítr v srsti a dunění ledu pod tlapkami. Dokud bude mít rodinu, přežije všechno.

Kallika cítila, že čím déle zůstávají na ledě, tím víc roste a sílí. Vzduch byl stále teplejší a teplejší, a pokaždé když v noci hledala Hvězdu bezpečí, viděla, jak měsíc mění svůj tvar – nejdřív rostl a tloustnul jako tulení mládě krmené mlékem a potom se zase scvrkával do slabé kadeře vznášející se na nebi.

Jednoho dne Nisa zahlédla mladého tuleně, jak leží na ledě a vyhřívá se na slunci. Zastříhala ušima na znamení, aby mláďata ztichla, a tiše se k němu společně plížili. Nisa pošťouchla čenichem Taqqiqa a ukázala na tuleně.

„Nenápadně,“ zašeptala. „Jak jsme se to učili.“

Taqqiq opatrně našlapoval jednou tlapkou vedle druhé a klouzal se po ledu tak potichu, jak jen dokázal. Kallika ztuhla

a snažila se nevydat ani hlásku. Chystá se snad její bratr právě na svůj první úlovek?

Tuleň zvedl hlavu. Zpozoroval, jak se k němu plíží mládě ledního medvěda. Polekaně vyjekl a ploutvemi se začal odrážet k dýchacímu otvoru v ledu. Kallika vyskočila na všechny čtyři. Chystá se utéct!

Taqqiq se za ním pustil sám, ale nebyl dost rychlý. A tak po něm skočila Nisa a zařala do tuleně drápy právě ve chvíli, kdy se dotkl vody. Vytáhla ho zpátky na led, zarazila mu tesáky do krku a lomcovala s ním ze strany na stranu.

„Hurá!“ radovala se Kallika a pelášila za ní. „Dokázalas to, mami! To bylo úžasný!“

Taqqiq se šoural sněhem. „Skoro jsem ho měl,“ zabručel.

„Vedl sis moc dobře,“ pochválila ho Kallika. „Dostal ses mnohem blíž než já.“

„A ještě máš spoustu času se to naučit,“ dodala Nisa. „Jednou z vás budou výteční lovci, z vás obou.“

Jakmile tuleně dojedli, Kallika se natáhla na led a těžce oddechovala. Slunce pražilo tak moc, až si skoro přála, aby se mohla se svou hustou srstí a teplou kůží schovat do stínu. Vedro jí spalovalo každičký chloupek na hlavě. Snažila se přitisknout co nejvíc k ledu, aby se zchladila. Taqqiq a Nisa dělali vedle ní to samé, mátožně podřimovali v horku. Jestli je během nebeského žáru ještě tepleji než teď, pomyslela si, tak nejspíš roztaje jako kus ledu.

Kallika byla ráda, když se slunce konečně ponořilo za okraj nebe. V noci bylo mnohem chladněji a ve tmě se nad nimi jiskřivě mihotaly ledové tečky. V měsíčním svitu se dole třpytil

sníh, který se rozprostíral všemi směry nebesky daleko, kam až jen medvědí oko dohlédlo.

„Zítřa opustíme led,“ pravila Nisa a povzdechla si.

Kallika odpočívala a bradou se opírala o máminu nohu. „Už?“ zeptala se. „Nemůžeme tu ještě chvíli zůstat?“

„Je to moc nebezpečné,“ zašeptala Nisa a v černých očích měla smutek. „Musíme se přesunout na pevninu dřív, než celý led zmizí.“

„A jak vypadá pevnina?“ zeptal se Taqqiq. „Je tam hlubší sníh?“

„Na některých místech není sníh vůbec,“ zabručela Nisa.

Kalika přemýšlela, co by tam mohlo být jiného. „Takže je tam jen voda?“

„Je tam něco, čemu se říká hlína, kameny, skály a tráva. Hlína se podobá hnědému sněhu, ale nestudí a táhne se stále níž a níž, bez ohledu na to, jak hluboko hrabeš. A tráva se zase podobá zeleným chloupkům, které vyrůstají ze země, a pokud nemáš na vybranou, můžeš je sežrat.“

„Co to je zelený?“ zeptala se Kallika.

Nisa se odmlčela a škubla nosem. „Jedna barva v moři,“ odpověděla nakonec. „Jako modrá, ale jiná. Uvidíš.“

„Žijou tam taky medvědi?“ zeptal se Taqqiq. „A tuleni? A husy?“

„Žijí tam nejružnější druhy zvířat, které jsi ještě neviděl,“ pravila Nisa. „Jako například lišky – ty jsou dokonce menší než medvědí mláďata, mají ostrý, špičatý nos a kožešinu barvy mlhy. A žijí tam také bobři, ti mají zase široký, plochý ocas a velké ploché zuby. A sobi karibu, ohromná zvířata, která se pohybují ve velkých skupinách. Mají dlouhé hubené nohy a někteří z nich i parohy.“

„Co jsou –“ spustila Kallika.

„Parohy vypadají jako široké drápy, které jim rostou z hlavy,“ vysvětlila jí Nisa.

Udivená, ale i trochu vyděšená Kallika sklapla čelist. Zvířata s plochými zuby? Zvířata s drápy, co jim rostou z hlavy? Chloupky, co rostou ze země?

Pochybovala o tom, že se jí bude na pevnině líbit.

Celou noc se Kallice honily v hlavě zvláštní sny o podivně vypadajících tvorech a hnědém sněhu. Vysvobodila ji až máma, když do nich ráno šťouchla, aby je vzbudila, právě když se po ledu začaly vlnit první sluneční paprsky.

„Musíme vyrazit už teď,“ pravila Nisa a její hlas zněl naléhavě. „Musíme se dostat na pevninu co nejrychleji.“

„Ale já mám hlad,“ postěžoval si Taqqiq. „Chci ještě nějakou tulení kůži.“

„Nemám čas teď něco lovit,“ rozhodla Nisa. Pošťouchla čenichem obě mláďata, aby se zvedla, a vydala se na zasněženou cestu tak rychlým krokem, že jí mláďata sotva stačila. Kallika pod tlapkami znovu ucítila křupání ledu, který byl na některých místech až děsivě slabý a kluzký. Nalepila se na mámu a přemýšlela, co by se s nimi stalo, kdyby se nedostali na pevninu včas.

Najednou Taqqiq zařval hrůzou. Kallika se otočila a viděla, jak mizí v černé řece, která se mu otevřela pod nohama. Led vedle ní se za hlasitého křupnutí také prolomil a ona začala sjíždět tlapkami dolů po kře, která se nakláněla na bok. Kallika se do ní zahákla drápy a držela se, co mohla, zatímco se led ve vislé poloze houpal ze strany na stranu, a se zděšením pozo-

rovala, jak se Taqqiq v tmavé vodě ohání tlapkami a s vystrašeným řevem zvedá čenich do vzduchu.

Povrch před nimi rozřízla zubatá čára podobná škrábanci od drápu ve sněhu, led se rozpůlil na dvě části a zanechal Kalliku na drobném ostrůvku uprostřed malého moře. Nemohla uvěřit, jak rychle se to stalo – v jednu chvíli byli na pevném ledu, a v další jimi zmítal tmavý oceán.

Nisa se vrhla do vody a tesáky se Taqqiqovi zakousla do tenké kůže na krku. Kallika se trásla strachy, z ostrůvku pozorovala, jak máma odhodlaně plave čubičkou k široké, volně plovoucí kře a vytahuje na ni Taqqiqua. Chvilí tam jen tak ležel a těžce oddechoval, potom zatřepal hlavou a rozprášil kolem sebe třpytivé kapičky vody.

„No tak, Kalliko,“ zavolala na ni Nisa. „Připlav k nám!“

„Mám skočit do vody?“ polkla Kallika na prázdno. „A dobrovolně?“

„Dokážeš to,“ povzbudila ji máma. „Není to daleko.“

Kallika očichala okraj ledu. Voda voněla slaneč, po rybách a velmi studeně. Cákla tlapkou do mrazivé vody a se zachvěním ji stáhla zpátky. Ve vodě byla zatím jen jednou, a to musela mezi kusy ledu úzkými kanály jenom projít. Teď měla ale rovnou plavat, a tak nevěděla, jestli to dokáže. Nebylo to tak přirozené jako chodit po ledu – tady nebylo nic, čeho by se ve vodě přidržela. A nemohla ani přestat myslet na všechny ty medvědí duchy, kteří se do té vody rozpustili. Nebude nakonec skrz ty duchy plavat?

„Kalliko, no tak, dělej!“ zavolala na ni opět Nisa. „Musíme pokračovat dál k pevnině.“

Kallika věděla, že musí být statečná. Nemůže přeci zůstat na ostrůvku, dokud celý neroztaje. Kamkoliv půjdou, musí zůstat s mámou a bratrem. Zhluboka se nadechla, zavřela oči a skočila do moře, až všude kolem vystříkl gejzír vody.

Ostrá, slaná voda jí natekla do nosu, a tak otevřela tlamu, aby se nadechla, místo toho se jí do ní ale nahrnula další voda. Dávila se, plivala vodu a měla pocit, jako by vypila polovinu oceánu. Tlapkami se bila proti proudu, a jak se s obtížemi snažila dostat na led, čenich jí trčel do vzduchu, a tak se rychle nadechla, než ji opět ohodila vlna.

Dokážu to, řekla si pro sebe. Dokážu přeplavat, protože na mě čeká máma a protože Taqqiq musí vidět, že umím zatnout zuby stejně jako on.

Proud vody byl tak silný, že se ji snažil stáhnout zpátky na ostrůvek, a tak když plavala čubičkou k ledu, stěží před sebou viděla jeho okraj. Do očí jí šplouchaly slané vlny a její čich ovládla pálivá mořská voda. Zařála zuby a nespouštěla mámu z dohledu. Přes šplouchání vln sice nic neslyšela, zato ale viděla, jak na ni Nisa i Taqqiq křičí a povzbuzují ji. Nakonec ucítla, jak jí máma zařála zuby do chlupatého krku a vytáhla ji na led.

Snažila se popadnout dech, celá se vši silou otřepala a schoulila se k Taqqiqovi, který opět ležel natažený na břiše. Ve vodě byla sice mrazivá zima, ale teď, když už z ní byla venku, jí byla v mokrému kožichu a na větru zima ještě větší.

„Plavat je hrozný!“ pošeptal jí Taqqiq.

„Je to horší, než když tě honí obrovští medvědi,“ souhlasila Kallika.

„Bohužel,“ zaslechla jejich rozhovor máma, „abychom se do-

